

Arrest

nr. 126 232 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SCHELMANS, die loco advocaat D. VANDEN BOER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 juli 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.1 vermelde aanvraag op 28 juli 2010 ontvankelijk.

1.3. Verzoekster diende op 13 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 6 maart 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 13 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.02.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*G.(...), M.(...) W.(...) geboren op (...) te (...)nationaliteit: Egypte
bij DVZ ook gekend als:*

*G.(...), M.(...) W.(...) geboren op (...) te (...)nationaliteit: Verenigde Arabische Emiraten
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 30.01.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen enkel vitaal orgaan aangetast, en de medische problematiek van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Het gaat in casu niet om ziekten zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het gegeven dat betrokkene bij haar in België wonende zoon verblijft) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

1.5. Verzoekster diende op 3 april 2013 een asielaanvraag in.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij maakte op 3 april 2014 ten informatieve titel een faxbericht over waaruit blijkt dat het attest van immatriculatie van verzoekster werd ingetrokken en eventueel een bijlage 35 werd afgeleverd naar aanleiding van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de door haar ingediende asielaanvraag (zie punt 1.5).

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar synthesememorie het volgende:

“De bestreden beslissing voldoet niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet uit te maken. Het artikel 9ter is namelijk ruimer opgevat, en daar Europese wetgeving toejuicht dat lidstaten een ruimere bescherming bieden dan het EVRM, prevaleert het artikel 9 ter in deze.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering is die ontstaan is op basis van een advies dat betrekking heeft tot artikel 3 van het EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand- wat geen vereiste is onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien komt de arts-adviseur tot deze bevindingen, die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoekster noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben.

Dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam gebeurd is.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht, juncto de motiveringsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Met betrekking tot de door verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangevoerde motivering:

Verwerende partij stelt dat verzoekster, evenals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Zij halen bovendien aan dat tegen verschillende arresten van de Raad die deze stelling aannemen, cassatieberoep werd aangetekend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster wenst eraan te herinneren haar zienswijze, die ook door de Raad gedeeld werd, inmiddels bevestigd is door de Raad van State in het arrest nr. 223 961 dd. 19.06.2013.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

3.5. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn dus ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM voorziet een bepaalde minimumbescherming en verbiedt niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.6. Verzoekster diende blijkens het administratief dossier op 3 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, die later werd aangevuld met verschillende medische attesten. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 30 januari 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.02.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 20/08/2009, 21/10/2010, 10/02/2011, 7/02/2012, dr. Jansen, betrokkene vertoont angsten, slaapstoornis, partnergeweld, mogelijks een posttraumatische stressstoornis, er waren echter geen hospitalisaties noch acute opstoten. Later wordt ook diabetes vermeldt, zonder erbij te zeggen in welke graad. Uit de verslagen blijkt dat het gaat over in ouderdomsdiabetes, van de milde soort.*

- 06/07/2011, dr. Vanhauwaert, cardiologisch onderzoek, met goede ejectiefraction van het linkerventrikel:*

72 %, mogelijks beeld van ischemie ter hoogte van de laterale onderwand, tot het tegendeel bewezen is. Het wordt gratis bijgevoegd van de medicatie, daterend van 27/07/2011.

- 27/07/2011, bloedsuikerslag, normale waarden.*

- 27/07/2011, thoraxfoto, geen longparenchym verdikkingen.*

- 29/07/2011, hospitalisatie met scintigrafie, matige letsels, geen speciale maatregelen.*

- 30/07/2011 : kopieën geneesmiddelenvoorschrift.*

- 16/12/2011, dr. Demuyne, consolidatieverslag, betrokkene kan eventueel en slaaponderzoek doen.*

- 23/08/2011, dr. Faes, er werd een coronarografie verricht, er wordt een matige stenose van 30 % vastgesteld, er is een occlusie van enkel kleine posterolaterale tak.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 65-jarige vrouw lijdt aan een chronische depressieve toestand, in het kader van socio-economische problemen. Ook werd een milde vorm van diabetes vastgesteld, en is een occlusie van een posterolaterale tak, maar de andere arteriën zijn slechts relatief vernauwd.

Verder is zij in goede algemene toestand. Er waren geen nieuwe hospitalisaties en er zijn geen acute opstoten of verwickelingen. De huidige nog lopende onderhoudsbehandeling is een niet essentiële comfortbehandeling, en haar leven zal zeker niet in het gedrang komen moest die er niet zijn.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.7. De Raad merkt op dat in voormeld medisch advies op basis van de neergelegde attesten enerzijds wordt vastgesteld dat verzoekster *“lijdt aan een chronische depressieve toestand, in het kader van socio-economische problemen. Ook werd een milde vorm van diabetes vastgesteld, en is een occlusie van een posterolaterale tak, maar de andere arteriën zijn slechts relatief vernauwd. Verder is zij in goede algemene toestand. Er waren geen nieuwe hospitalisaties en er zijn geen acute opstoten of verwickelingen.”* De arts-adviseur concludeert hieruit dat *“geen aandoening (blijkt) die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”*.

Anderzijds stelt diezelfde arts-adviseur vast dat *“de huidige nog lopende onderhoudsbehandeling (...) een niet essentiële comfortbehandeling (is), en haar leven (...) zeker niet in het gedrang (zal) komen moest die er niet zijn”* en besluit hij dat er *“geen aandoening (blijkt) die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Op grond van wat voorafgaat stelt de Raad vast dat in het advies uitdrukkelijk beide mogelijkheden uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet werden onderzocht (zie punt 3.5), waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten dat *“het aangehaalde medisch probleem (...) niet (kan) worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”* waardoor hij de aanvraag in de bestreden beslissing ongegrond verklaart. De stelling die verzoekster in haar middel ontwikkelt, waarbij zij beweert dat de beslissing voortvloeit uit een advies dat (louter) betrekking zou hebben op artikel 3 van het EVRM kan dus geenszins worden bijgetreden. In het advies waaruit de beslissing voortvloeit, werd wel degelijk rekening gehouden met de ruimere bescherming die wordt geboden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster meent in haar middel dat de arts-adviseur tot bevindingen komt die niet verenigbaar zouden zijn met wat in de medische getuigschriften wordt geattesteerd. In het medisch advies wordt echter een overzicht gegeven van alle medische attesten, die blijkens het administratief dossier in de periode tussen 3 februari 2009 en 8 februari 2012 werden overgemaakt aan de diensten van de verwerende partij. Verzoekster maakt geen melding van medische attesten die bij de opsomming over het hoofd zouden zijn gezien. Het komt immers aan verzoekster toe om concreet aan te tonen op welk

punt er in hoofde van de arts-adviseur sprake zou zijn van een onzorgvuldigheid. Met haar loutere bewering dat de bevindingen uit het advies niet verenigbaar zijn met de medische getuigschriften, slaagt verzoekster hier niet in. Ook waar verzoekster beweert dat de arts-adviseur niet tot de motieven van de bestreden beslissing kon komen zonder dat er een onderzoek aan het lichaam heeft plaatsgevonden, merkt de Raad op dat het onderzoek aan het lichaam blijkens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat *“deze geneesheer (...), indien hij dit nodig acht, de vreemdeling (kan) onderzoeken”*, louter facultatief is. De Raad kan de beslissing om geen onderzoek aan het lichaam uit te voeren, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, in casu dan ook niet sanctioneren (cf. RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

3.9. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat in het medisch advies en in de beslissing op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is de kritiek van verzoekster op de repliek van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen en de verwijzing naar de cassatierechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op de verhouding tussen artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet verder niet relevant.

3.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN